GAZET VAN ACHTERBROEK 3.0 29

Publicatiedatum: 23 mei 2021

INLEIDING

27 juni: omcirkel 'm alvast in je agenda! Want als de cijfers goed blijven en de versoepelingen zich effectief kunnen doorzetten willen we op die dag een afsluitingsfeestje geven. En iedereen mag komen (al blijft het met beperkingen). Op hoop van zegen dus!

WEEK VAN DE BIJ

Van 30 mei tot 6 juni is het 'Week van de Bij', een week voor positieve acties rond bijen. Sandra Breugelmans woont al 20 jaar met Luc in Achterbroek. Samen hebben ze 2 zonen: Collin (bijna 14) en Cayden (10). 'Sinds maart 2020 ben ik bijenhouder', zegt Sandra. 'Ik hoop me snel 'imker' te mogen noemen; want een imker ben je pas als je de taal van de bijen goed verstaat en als je hun gedrag goed kan lezen'.

Altijd al liefde voor bijen

'Mijn liefde voor bijen is er altijd al geweest. Als kleine ukkepuk liep ik dikwijls met mijn grootvader tot van achteren in zijn tuin: naar de bijenhal. Meer dan eens sloot ik aan als er een groep of klas naar vava kwam luisteren als hij het verhaal deed over de bloemen en de bijen. Hij gaf me enkele jaren geleden ook mijn eerste bijenkast. Helaas had ik er toen als jonge mama niet genoeg tijd voor en nam mijn schoonvader hem met liefde en veel enthousiasme van mij over. Een tweetal jaar geleden begon het bij mij terug te kriebelen en begon ik de site en Facebook pagina van de Kalmthoutse imkervereniging te volgen. Niet veel later zag ik de uitnodiging om 5 kennismakings-avonden te volgen en schreef ik me snel in. Aan het einde van de 5 avonden werd gevraagd: 'Wie wil er nu echt imker worden?' Mijn vinger was al in de lucht nog voor het einde van de vraag. Mijn inschrijving voor de eigenlijke cursus was dus snel in orde. Ook het bestellen van mijn eerste kast en zwerm duurde niet lang. Met mijn eerste kast bijna in orde vatte ik de cursus aan. Door corona kon ik maar 3 lessen bijwonen. Begin april 2020 was mijn eerste kast met bijen een feit. Gelukkig kon ik voor raad en daad op de hulp van mijn schoonvader rekenen en op de tuin van mijn plusvader voor de bijenhal'.

Goed doen voor de natuur

'Dankzij het warme weer vorig jaar konden we in mei al een eerste keer slingeren. De bijen maken de honing. Wij ontzegelen de ramen en met de hulp van een slingeraar slingeren we de honing uit de raten. Deze laten we via 2 zeven in een emmer lopen. Pas 2 weken later kunnen we deze dan in potjes verdelen. En hoewel het een lekkere surplus is van het houden van bijen is dat niet de hoofdreden waarom ik ben begonnen met bijen houden. Ik wil vooral goed doen voor de natuur. Want wij hebben de bijen broodnodig voor de bestuiving van onze gewassen: zo kunnen groenten, fruit en kruiden groeien en bloeien. Het zaaien en planten van bijvriendelijke planten kan trouwens iedereen. Zo hebben de bijen op elk moment van het jaar een aanbod aan nectar, stuifmeel en propolis. Ook het gras wat langer laten groeien (denk aan Maai Mei niet) is alvast een goede daad voor de bijen', besluit Sandra.

'Hier proberen we een zwerm te scheppen; gelukkig hing deze laag en konden we er goed aan'.

BEROEP IN DE KIJKER

Ilse Brughmans werkt reeds 26 jaar bij AZ Klina, als secretaresse op de dienst Medische Beeldvorming.

Weinig begrip tijdens de eerste golf

'Tijdens de eerste golf hebben we enorm veel afspraken moeten annuleren', zegt ze. 'Enkel de onderzoeken voor 'levensbedreigende pathologieën' konden nog doorgaan. Dat vond ik echt wel erg. Veel verpleegkundigen van onze dienst moesten inspringen op de Covid afdeling en intensieve zorgen. De secretaresses werden ingeschakeld aan de ingang van het ziekenhuis waar we patiënten en bezoekers moesten opvangen en informeren. Dat was best pittig. Koorts meten, handen ontsmetten, mondmaskers dragen,… dat was toen voor buitenstaanders allemaal nog heel vreemd en niet iedereen had daar toen begrip voor. Gelukkig konden na verloop van tijd onze collega's terugkomen van de Covidafdeling en kon het aantal onderzoeken op onze dienst weer opgeschroefd worden. Tot aan de volgende golf…'

Trots op onze dienst

'Weer moesten de collega's inspringen op de Covid en Intensieve zorgen. Gelukkig moesten we toen niet meer iedereen afbellen. Met veel gepuzzel en extra inspanning van de collega's konden de meeste onderzoeken doorgaan. De borstonderzoeken van de overheid konden we tijdelijk uitvoeren op Campus 45, een andere locatie waar we ook onderzoeken uitvoeren. Patiënten die opgenomen zijn op de Covid afdeling of intensieve zorgen moeten meermaals per week een foto krijgen van de longen. Hiervoor gaan onze verpleegkundigen met het mobiel toestel bij elke patiënt aan bed. Al naargelang het aantal opgenomen patiënten kan dit toch wel een paar uurtjes duren. We doen er alles aan om het zo veilig mogelijk te maken op onze dienst. Daarom is het heel belangrijk dat patiënten alleen komen voor hun onderzoek. Op die manier kunnen we de afstand in onze wachtzalen handhaven. Ik ben toch wel trots op onze dienst. De manier waarop we proberen alle patiënten te helpen, de flexibiliteit van iedereen. Ondanks alle ellende is er een goede sfeer op onze dienst! Op tijd een grapje in de Whatsapp groep, iets lekkers wanneer er iemand jarig is (en dat is dikwijls ☺). En verder zou ik toch nog willen benadrukken dat het heel belangrijk is om zeker naar je huisarts te gaan wanneer je ergens last van hebt', besluit Ilse.

UIT DE OUDE DOOS

Ontstaan van voetbalploeg
't Loodgieterke in 1976
Van links naar rechts: Andre Loos, Jozef Ribbens, Norbert Deckers, Domien Janssens, Peter Francken, Fonny Francken, Fonne Brant / Marcel Geysen, Claudio Danisko, Flory Peeters, Jos Van Looveren, Walter Francken

met dank aan René Beyers

HOE GAAT HET NOG MET?

Gaby Van Riet is de dochter van Jos en Irma Koninckx. Zij groeide op de Achterbroeksesteenweg op en gaat door het leven als fluitiste.

Een prachtige, gezonde jeugd

'Ik woon reeds 38 jaar in Korntal (buurt van Stuttgart, Baden- Württemberg)', zegt Gaby. 'Sedert 1983 ben ik weg uit Achterbroek. Het was de klassieke muziek die me naar Duitsland lokte. Ik heb 4 kinderen, waarvan er 2 ook actief in de muziekwereld zijn. Verder heb ik 3 kleinkinderen en een hond. Ik heb het druk als mama, oma, hondenvrouw, partner, soliste, orkestfluitiste, jury en lerares. Ik ben Professor voor fluit in Saarbrücken. Nu geef ik les met een plexiglas tussen de leerling en mezelf, en met de vensters open. Gelukkig wordt het warmer en de geburen tolereren ons gefluit… In het orkest in Stuttgart (op 580 km van Achterbroek) maken we opnames en life streams. We worden zeer veel getest en houden een afstand van 2 meter bij het musiceren. In het begin was dit heel moeilijk musiceren, maar nu zijn we eraan gewend. Ik reis de wereld rond en dit vereist een grote organisatie. Maar muziek is mijn leven en geeft me veel positieve energie. Voor mij is het het mooiste beroep van de wereld … Mijn beste vriendinnen in Achterbroek waren Leona Francken en Greet Van Gool. Ik heb hen al lang niet meer gesproken en had hen beiden beloofd om eens binnen te springen. We hadden dit eigenlijk gepland maar toen kwam corona. We zullen dit zeker inhalen. Mijn zus Vera woont ook in Achterbroek en ik probeer haar zo veel mogelijk te bezoeken. Mijn beste herinnering aan Achterbroek heb ik aan de tijd met mijn ouders, mijn zussen en broer. Ik had een prachtige, gezonde jeugd. Ook de zondagen op de Chiro koester ik als mooie herinneringen. Duitsland gaat heel goed om met Corona. Ik heb mijn eerste inspuiting al gekregen (Biontec) en zal weldra voor de 2de keer ingeënt worden'.

UIT DE OUDE DOOS

met dank aan Gaby De Moor

Praalwagen van de stoet inhaling pastoor Henneuse. Met van links naar rechts: Jef Hoppenbrouwers, Jef Arnouts, Margriet Van Iersel, ?, Gaby de Moor, Maria Vissers, Mina Hoppenbrouwers, Gusta Jacobs, Liza Jacobs, Jaak Balemans, Anna Vissers

UIT DE OUDE DOOS

Hilde Francken

In 1847 bouwde Adriaan Ruyssers een stenen windmolen. De molen ging in 1871 én in 1884 in vlammen op. In de herbouwde derde molen werd in 1888 een stoommachine geplaatst. Deze molen werd ontmanteld in 1938. In de romp werd nadien een mechanische maalderij ingericht die in 1948 eigendom werd van de laatste molenaar van Achterbroek Peter Lambrechts. In de oude molen was een kapelletje ingebouwd. Louise Ruyssers had een porseleinen Lieve-Vrouw-beeldje gekozen uit de korf van een leurster die bij haar aan de deur kwam. Zij ruilde dit voor vrouwenhaar. De leurster knipte de lange zwarte haren van Louise maar maakte er een schandaal van. Louise jammerde *'mijn haar, mijn schoon haar. Dat heb ik verkocht voor Ons Lievevrouwke!'* Tijdens de bevrijding, in oktober 1944, zochten veel mensen gemeenschappelijke schuilplaatsen. Zo was de molen voor de buurt van het toenmalige Heiken en de Foxemaatstraat de verzamelplaats waar de nacht werd doorgebracht. De vrouwen en kinderen bleven praktisch altijd daar, terwijl de mannen en opgroeiende jeugd overdag thuis het werk deden of op zoek gingen naar eten. 's Avonds was iedereen terug onder de molen waar eerst een rozenkrans werd gebeden en nadien een beetje werd gebuurt om elkaar moed in te spreken, voor de bange nacht begon. De romp van de molen werd in 1991 gesloopt.

TROUWENS

met dank aan Marc Elst

Achterbroeks bakker Toon Verbraak had ook iets met molens. In 1981 kocht hij de molen van Berendrecht en liet deze tussen 1987 en 1996 restaureren. Sinds 1996 werd er, tot het plotse overlijden van Toon in 1998, weer gemalen.

UIT DE MILAC-DAGKLAPPER

23 januari 1965:

'Het huisgezin van Alfons Meeusen wordt vergroot met een tienling. Het zijn natuurlijk hondjes.'

UIT DE MILAC-DAGKLAPPER

30 mei 1985:

'In het 'straatje' achter de melkerij heeft Martinet een gele spreeuw gevonden, jaja, een gele! Als getuigen heeft Martinet: zijn vrouw, Alex Francken en Maria Dict'.

KUS DOOR DE BRIEVENBUS

Paulien Van Gool (7 jaar) rekent op het zonnetje na donkere tijden.

De Gazet van Achterbroek is een tijdelijke uitgave n.a.v. de Coronacrisis . Redactie: Ann Francken. Contact: GVAchterbroek@gmail.com.